

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IX kadencja

Marszałek Senatu
BPS.DPS.030.1.2020

Druk nr 217

Warszawa, 7 lutego 2020 r.

Szanowna Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

mam zaszczyt przekazać Pani Marszałek podjęte przez Senat - zgodnie z art. 121 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej - na 4. posiedzeniu w dniu 6 lutego 2020 r. uchwały:

- w sprawie ustawy o dodatkowym rocznym świadczeniu pieniężnym dla emerytów i rencistów,
- w sprawie ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2020,
- **w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw,**
- w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym oraz niektórych innych ustaw,
- w sprawie ustawy o Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa,
- w sprawie ustawy o ochronie roślin przed agrofagami,
- w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw,

– w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów.

Przyjęcie poprawek Senatu może spowodować konieczność zmiany oznaczeń jednostek systematyzacyjnych, redakcyjnych lub ich fragmentów, w celu zachowania ciągłości numeracji albo ciągłości alfabetycznej, oraz w konsekwencji konieczność odpowiedniej korekty odesłań.

Z poważaniem

(-) Tomasz Grodzki

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2020 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego
oraz niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2020 r. ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1:
  - a) skreśla się pkt 1,
  - b) w pkt 6, art. 479⁸⁹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 479⁸⁹. § 1. Przepisy niniejszego działu stosuje się w sprawach o ochronę praw autorskich i pokrewnych, o ochronę praw własności przemysłowej oraz o ochronę innych praw na dobrach niematerialnych (sprawy własności intelektualnej).

§ 2. Sprawami własności intelektualnej w rozumieniu niniejszego działu są także sprawy o:

    - 1) zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji;
    - 2) ochronę dóbr osobistych w zakresie, w jakim dotyczy ona wykorzystania dobra osobistego w celu indywidualizacji, reklamy lub promocji przedsiębiorcy, towarów lub usług;
    - 3) ochronę dóbr osobistych w związku z działalnością naukową lub wynalazczą.”;
- 2) w art. 1 w pkt 6, w art. 479⁹² w § 1 skreśla się wyrazy „wydanym na podstawie art. 200 § 2”;
- 3) w art. 1 w pkt 6, w art. 479¹⁰⁰ w § 6 oraz w art. 479¹¹⁹ w § 2 wyrazy „jedną czy więcej niż jedną stronę” zastępuje się wyrazami „uprawnionego lub obowiązane”;

- 4) w art. 1 w pkt 6, w art. 479¹¹⁵ w § 1:
  - a) we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „informacji o”,
  - b) w pkt 1 wyraz „firmie” zastępuje się wyrazami „informacji o firmie”,
  - c) w pkt 2:
    - wyraz „ilości” zastępuje się wyrazami „informacji o ilości”,
    - kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) w szczególnie uzasadnionych okolicznościach innych informacji, które są niezbędne do wykazania wysokości roszczenia.”;
- 5) w art. 1 w pkt 6, w art. 479¹¹⁷ w § 3 wyrazy „odmówić udzielenia informacji również wówczas, gdy” zastępuje się wyrazami „jednak odmówić udzielenia informacji, z tego powodu, że”;
- 6) w art. 1 w pkt 6, w art. 479¹¹⁹ w § 2 wyrazy „odmawia udzielenia informacji lub powołuje się na” zastępuje się wyrazami „powołuje się na prawo odmowy udzielenia informacji lub”;
- 7) w art. 2, w art. 80 skreśla się ust. 3;
- 8) w art. 4 po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:
„5a) uchyla się art. 286².”;
- 9) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. W ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1861) wprowadza się następujące zmiany:

  - 1) w art. 9 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W postępowaniu cywilnym rzecznik patentowy może występować w charakterze pełnomocnika również w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej innych niż sprawy własności przemysłowej.”;
  - 2) w art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rzecznik patentowy może odmówić udzielenia pomocy lub wypowiedzieć pełnomocnictwo tylko z ważnych powodów, o których informuje zainteresowanego.”.”;

10) w art. 12 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) uchyla się art. 52;”;

11) w art. 15 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, z późn. zm.) w art. 911³ § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W razie zajęcia praw majątkowych zarejestrowanych w rejestrze akcjonariuszy, o którym mowa w art. 300³⁰ § 1 i art. 328¹ § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 505, z późn. zm.), komornik występuje także z żądaniem ujawnienia zajęcia tych praw do podmiotu prowadzącego ten rejestr, wzywając go do zawiadomienia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia żądania, o:

- 1) dacie wpisania zajęcia praw majątkowych w rejestrze akcjonariuszy albo przeszkodzie do jego dokonania;
- 2) liczbie lub wartości oraz rodzaju, seriach i numerach albo odrębnych oznaczeniach, o których mowa w art. 55 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, zajętych praw majątkowych, jeżeli rejestr akcjonariuszy zawiera takie dane.”.”;

12) w art. 15 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) w art. 9 w pkt 2, w pkt 8a lit. h otrzymuje brzmienie:

„h) wzmiankę o uchwale o emisji obligacji zamiennych i akcji przyznawanych w zamian za te obligacje, wskazującą maksymalną liczbę emitowanych akcji, a także wzmiankę

o prawie obligatariuszy do udziału w zysku,””;

- 13) w art. 15 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:
„6a) uchyla się art. 14;”;
- 14) w art. 16:
a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) w art. 3 w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:
„a) § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Podstawę zastosowania środków egzekucyjnych, o których mowa w art. 1a pkt 12 lit. a, stanowi zawiadomienie o zajęciu prawa majątkowego zobowiązanego u dłużnika zajętej wierzytelności albo podmiotu prowadzącego rejestr akcjonariuszy, albo protokół zajęcia prawa majątkowego, albo protokół zajęcia i odbioru ruchomości, albo protokół odbioru dokumentu.””;
- b) w pkt 8 w poleceniu nowelizacyjnym po wyrazach „art. 23” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako lit. a i dodaje się lit. b w brzmieniu:
„b) dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) art. 3 pkt 2 lit. b, który wchodzi w życie z dniem 30 lipca 2020 r.””;
- 15) w art. 16 skreśla się pkt 4;
- 16) dodaje się art. 17a w brzmieniu:
„Art. 17a. W ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. poz. 2019) w art. 214 w ust. 8 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) udziału pracowników reprezentujących w sumie do 15% kapitału zakładowego spółki, w przypadku prostej spółki akcyjnej – do 15% akcji tej spółki, posiadających łącznie do 15% głosów na zgromadzeniu wspólników albo walnym zgromadzeniu.””;
- 17) dodaje się art. 17b w brzmieniu:

„Art. 17b. W ustawie z dnia 11 września 2019 r. o zmianie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2070) w art. 1 w pkt 41 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Podstawę zastosowania środków egzekucyjnych, o których mowa w art. 1a pkt 12 lit. a, stanowi zawiadomienie o zajęciu prawa majątkowego zobowiązanego u dłużnika zajętej wierzytelności albo protokół zajęcia prawa majątkowego, albo protokół zajęcia i odbioru ruchomości, albo protokół odbioru dokumentu.”.”;

18) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Art. 19. W ustawie z dnia 16 października 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. 2309) wprowadza się następujące zmiany:

1) ogólne określenie przedmiotu ustawy w tytule ustawy otrzymuje brzmienie:

„o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych”;

2) po art. 1 dodaje się art. 1a w brzmieniu:

„Art. 1a. W ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 785, z późn. zm.) w art. 26a w ust. 2 pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) zabezpieczenie dowodów, o którym mowa w art. 286¹ ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 776, z 2018 r. poz. 2302 oraz z 2019 r. poz. 501 i 2309);

4) nakazanie udzielenia informacji, o których mowa w art. 286² ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej;”.”;

19) w art. 20 w ust. 1 wyrazy „i art. 7–9” zastępuje się wyrazami „, art. 8 i art. 9”;

20) w art. 20:

- a) skreśla się ust. 2,
  - b) w ust. 3 po wyrazie „niezakończonych” dodaje się wyrazy „w danej instancji lub przed Sądem Najwyższym”;
- 21) w art. 22 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) art. 5 pkt 3, 4 i 5 lit. b oraz art. 17a, które wchodzi w życie z dniem 1 marca 2021 r.”;
- 22) w art. 22 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:
„6a) art. 17b, który wchodzi w życie z dniem 30 lipca 2020 r.”.

MARSZAŁEK SENATU

Tomasz GRODZKI

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 6 lutego 2020 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw i uchwalił do niej 22 poprawki.

Art. 1 pkt 1 noweli, dodawany § 2 definiuje sprawy własności intelektualnej. Niemniej przyjęta w tym przypadku technika redakcyjna skutkuje niejako wydzieleniem wskazanych spraw z katalogu spraw cywilnych. Podkreślić należy zatem, że jak dotąd nie ulegało żadnej wątpliwości, że sprawy, o których mowa w dodawanym § 2, należą do spraw cywilnych i są rozpoznawane według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (por. chociażby art. 17 § 1 pkt 2 i 4³ tego kodeksu; dalej także jako k.p.c.). Co więcej, lektura projektu zawartego w druku sejmowym nr 45 pozwala postawić tezę, że intencją projektodawcy nie było wcale uczynienie ze spraw własności intelektualnej jakiejś odrębnej kategorii, do której przepisy procedury cywilnej miałyby mieć „także” zastosowanie, lecz stworzenie jedynie odrębnego postępowania (za takim wnioskiem przemawia treść art. 479⁸⁹ w pierwotnym brzmieniu). Omawiane tu zagadnienie nie ma li tylko wymiaru teoretycznego, ale może mieć znaczenie dla całego systemu prawnego. Po pierwsze, określenie „sprawa cywilna” jest używane w innych aktach normatywnych, w tym mających rangę ustawy (m.in. w ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, która to skądinąd ma zostać zmieniona mocą art. 10 noweli w zakresie opłat, jakie już są obecnie lub będą pobierane właśnie w sprawach własności intelektualnej). Gdyby więc rozróżnienie na sprawy cywilne (art. 1 § 1 k.p.c. po nowelizacji) i sprawy własności intelektualnej (art. 1 § 2 k.p.c. po nowelizacji) miało zostać utrzymane, to przedmiotowa decyzja ustawodawcy musiałaby znaleźć odzwierciedlenie przynajmniej w niektórych z tych aktów normatywnych, które posługują się pojęciem sprawy cywilnej. Po drugie, jeżeli w rozważanym zakresie ustawa uchwalona przez Sejm nie zostanie poddana korekcie, same przepisy ogólne Kodeksu postępowania cywilnego będą niespójne, ponieważ art. 2, którego nowela nie obejmuje, stanowi, iż do rozpoznawania spraw cywilnych powołane są sądy powszechne, o ile sprawy te nie należą do właściwości sądów szczególnych, oraz Sąd Najwyższy (§ 1), jak również że nie są rozpoznawane w postępowaniu sądowym sprawy cywilne przekazane na mocy przepisów szczególnych do właściwości innych organów (§ 3). Brak jest natomiast analogicznego przepisu regulującego kognicję sądów w sprawach własności intelektualnej.

W związku z tym – mimo zastrzeżeń, jakie może wywoływać wprowadzenie definicji spraw własności intelektualnej nie na początku, lecz dopiero w dalszych przepisach ustawy (choć już np. art. 87 § 1 k.p.c. w brzmieniu nadawanym przez art. 1 pkt 3 noweli ma się odwoływać do tej kategorii) – Senat uznaje za zasadny powrót do propozycji przedstawionej w projekcie ustawy i poddanie jej jedynie niewielkiej korekcie redakcyjnej. Opisywany skutek zostanie osiągnięty przez wprowadzenie **poprawki nr 1**. Na marginesie można w tym miejscu jeszcze nadmienić, że także inne działy tytułu VII księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego, które regulują tzw. postępowania odrębne, rozpoczynają się od wyliczenia spraw podlegających rozpoznaniu w trybie przepisów tych działów. Przykładem może być dział IIa „Postępowanie w sprawach gospodarczych” (zob. art. 458² k.p.c.).

Poprawka nr 2 ma na celu z kolei wyeliminowanie ewentualnych wątpliwości, jakie mogłyby powstać w przypadku, gdyby nowy art. 479⁹² § 1 k.p.c. (art. 1 pkt 6 noweli) odsyłał wyłącznie do art. 200 § 2. Wypada bowiem podnieść, że podstawą wydania postanowienia o przekazaniu sprawy w razie stwierdzenia przez sąd, iż nie jest właściwy do jej rozpoznania, może być albo art. 200 § 1⁴ k.p.c. (pierwsze przekazanie), albo przywołany wyżej art. 200 § 2 zdanie trzecie k.p.c. (przekazanie przez sąd, któremu sprawę już przekazano). Tymczasem ideą, którą ma realizować art. 479⁹² § 1, jest uwolnienie sądu własności intelektualnej od jakiegokolwiek związania postanowieniem o przekazaniu sprawy, bez względu na to, czy zapadło ono w układzie horyzontalnym, czy też wertykalnym. W tej sytuacji Senat proponuje pominięcie odesłania w treści tego przepisu, gdyż pozostały fragment zdania pierwszego oraz zdanie drugie pozwolą na zrekonstruowanie normy prawnej oddającej intencję projektodawcy.

Przepisy art. 479¹⁰⁰ § 6 zdanie drugie i art. 479¹¹⁹ § 2 zdanie drugie, dodawane do k.p.c. za sprawą art. 1 pkt 6 noweli, przewidują, że sąd – według swojego uznania – może wysłuchać na posiedzeniu jedną lub więcej niż jedną stronę. Wskazane jednostki redakcyjne dotyczą posiedzeń niejawnych w sprawach zażaleń wniesionych przez obowiązanego na postanowienie w przedmiocie odpowiednio zabezpieczenia środka dowodowego oraz udzielenia informacji. Mając na względzie okoliczność, że oba instrumenty prawne mogą być stosowane tak na etapie procesu, jak i przed jego wszczęciem, bardziej precyzyjne byłoby posługiwanie się określeniami „uprawniony” oraz „obowiązany”, a nie „strona”. Z taką terminologią mamy zresztą do czynienia w art. 479⁹⁶ i art. 479⁹⁸ § 1, gdzie jest mowa o zabezpieczeniu środka dowodowego, oraz w art. 479¹¹² i art. 479¹¹³ § 1, które to odnoszą się do instrumentu

w postaci wezwania do udzielenia informacji. Wymienione przepisy przesądzą przy tym wprost, że w kontekście zabezpieczenia środka dowodowego oraz obowiązku ujawnienia informacji podmiotem obowiązany może być nade wszystko pozwany, a także inna osoba, w której władaniu znajduje się środek dowodowy lub która może umożliwić jego zabezpieczenie, bądź która dysponuje poszukiwanymi przez uprawnionego informacjami lub ma do nich dostęp. Dodatkowo zaakcentowania wymaga to, że formuła zaproponowana przez Senat, w której występuje spójnik „lub” oznaczający alternatywę łączną, da sądowi własności intelektualnej możliwie szeroką swobodę decydowania o tym, czy i kogo wezwać na posiedzenie niejawnie wyznaczone w celu rozpoznania zażalenia podnoszącego kwestię ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa. Modyfikacji brzmienia art. 479¹⁰⁰ § 6 i art. 479¹¹⁹ § 2 w omówionym zakresie dokonuje **poprawka nr 3**.

Kolejna poprawka (**nr 4**) wychodzi naprzeciw apelom środowisk twórczych, w tym organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Jej istotą jest pozostawienie sądowi własności intelektualnej większej elastyczności, jeżeli chodzi o wezwanie do udzielenia informacji. Senat podzielił obawę strony społecznej, iż określenia nawiązujące do nabycia lub zbycia towaru oraz korzystania lub świadczenia usługi (art. 1 pkt 6 noweli, art. 479¹¹⁵ § 1 pkt 1), a w jeszcze większym stopniu do ilości towarów lub usług i ich cen (art. 1 pkt 6 noweli, art. 479¹¹⁵ § 1 pkt 2), nie są w pełni dostosowane do siatki terminologicznej ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a w konsekwencji mogą utrudniać stosowanie nowych przepisów zarówno w przypadku naruszenia praw objętych ochroną na gruncie tej ustawy, jak w razie dochodzenia roszczenia informacyjnego mającego źródło w przepisach materialnoprawnych (por. art. 19³ § 3 i art. 47 powołanej wyżej ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych czy też art. 48 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi). Przyjęcie proponowanej przez Senat poprawki pozwoli zatem na pozyskanie chociażby informacji odnośnie do przychodu, jaki dostawca określonych treści uzyskuje dzięki ich eksploatacji, w przypadku gdy w rachubę wchodzi nowocześnie, cyfrowe metody eksploatacji utworów i przedmiotów praw pokrewnych (tj. gdy w ogóle nie dochodzi do wytworzenia jakiegokolwiek materialnego obiektu i jego sprzedaży). W ten sposób zostanie wypełniona luka konstrukcyjna, z którą mielibyśmy do czynienia w razie wprowadzenia do systemu prawnego art. 479¹¹⁵ § 1 w brzmieniu przewidzianym w noweli, przy jednoczesnej zmianie art. 80 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Analogiczną genezę ma **poprawka nr 7**, na której uchwalenie Izba zdecydowała się po wysłuchaniu głosów podmiotów uprawnionych z tytułu praw autorskich i praw pokrewnych oraz reprezentujących ich organizacji zbiorowego zarządzania. Otóż Senat uznał, że w istocie na tle sformułowania „przepisy o postępowaniu w sprawach własności intelektualnej stosuje się o d p o w i e d n i o”, użytego art. 80 ust. 3 (art. 2 noweli), mogą powstać kontrowersje co do tego, które z nowych przepisów dodawanych do k.p.c. należy stosować wprost, które z modyfikacjami, a których wcale. W szczególności mogłoby powstać pytanie, czy np. w sprawach, w których na podstawie art. 48 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi zostało zgłoszone żądanie udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów zastosowanie znajdzie art. 479¹¹³ § 3 czy też art. 479¹²¹ k.p.c. Dlatego też, zdaniem Senatu, lepiej jest pozostawić poza zakresem regulacji problematykę dochodzenia materialnoprawnego roszczenia informacyjnego, albowiem pozwoli to na dalsze korzystanie z dorobku orzeczniczego sądów, które na gruncie obecnie obowiązującej regulacji rozstrzygały już w tego typu procesach i wypracowały określone stanowisko. Zgodnie z nim zainteresowani mogą dochodzić swoich praw bez narażania się zwłaszcza na ryzyko ponoszenia kosztów na rzecz podmiotów, które *de facto* nie wywiązują się z powinności mających źródło w przepisach chroniących prawa majątkowe twórców.

Poprawki nr 5 i 6 mają natomiast charakter redakcyjny. Pierwsza z nich zmierza do oddania rzeczywistej relacji dwóch przepisów, a mianowicie: paragrafów 2 i 3 w art. 479¹¹⁷ (art. 1 pkt 6 noweli). Powołane jednostki redakcyjne dotyczą kwestii możliwości odmowy udzielenia informacji. Posługują się przy tym odesłaniem do art. 261 Kodeksu postępowania cywilnego normującego prawo odmowy zeznań w charakterze świadka (§ 1) oraz prawo odmowy odpowiedzi na zadane pytanie (§ 2). Wzajemny stosunek art. 479¹¹⁷ § 2 i 3 jest zaś następujący: z § 2 wynika prawo odmowy udzielenia informacji w sytuacjach objętych m.in. treścią art. 261 k.p.c., z tym że w świetle § 3 prawo to doznaje ograniczenia, jeżeli w grę miałaby wchodzić szkoda majątkowa, choćby nawet dotkliwa i bezpośrednia, którą mógłby ponieść albo sam obowiązanym, albo któryś z jego bliskich (czyli – generalnie rzecz biorąc – małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, tudzież osoba pozostająca z obowiązanym w stosunku przysposobienia). Skoro więc art. 479¹¹⁷ § 3 ma statuować wyjątek od zasady wyrażonej w art. 479¹¹⁷ § 2 w związku z art. 261 k.p.c., to właściwsze będzie użycie wyrazu „jednak” aniżeli wyrazu „również”, który raczej sugeruje „dodanie” czegoś (w tym przypadku uprawnienia), a nie – jak to było intencją projektodawcy – „odjęcie”, „wyłączenie”, „zawężenie” możliwości powoływania się na prawo do odmowy

udzielenia informacji. Z kolei poprawka nr 6 koryguje brzmienie przepisu w taki sposób, aby nie było wątpliwości, iż nie każde zażalenie wnoszone na podstawie nowego art. 479¹¹⁹ § 1 k.p.c. (art. 1 pkt 6 noweli) i zmierzające do wzruszenia postanowienia nakazującego udzielenie informacji, a zatem w rzeczywistości uzewnętrzniające wolę odmowy udzielenia informacji przez skarżącego, wywołuje po stronie sądu obowiązek wyznaczenia posiedzenia niejawnego na zasadzie art. 479¹¹⁹ § 2 k.p.c. Posiedzenie niejawne wyznaczone w tym trybie powinno bowiem służyć rozstrzygnięciu newralgicznych kwestii, wymagających dyskrecji, przykładowo ustaleniu, czy faktycznie zostały spełnione przesłanki uzasadniające powołanie się przez obowiązującego na prawo odmowy udzielenia informacji w rozumieniu art. 479¹¹⁷ § 2 w związku z art. 261 k.p.c.

Przechodząc do wyjaśnienia celu następnej poprawki, należy wskazać, że art. 19 noweli uchyla art. 1 pkt 42 ustawy z dnia 16 października 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej, a więc przepis, który dodaje art. 286² do ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej. Wymieniony art. 286² przewiduje w ust. 1, że uprawniony z patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji bądź też osoba, której ustawa na to zezwala, może wystąpić z wnioskiem do sądu właściwego do rozpoznania spraw o naruszenie tych praw, także przed wytoczeniem powództwa, o nakazanie naruszającemu udzielenia informacji o pochodzeniu, sieciach dystrybucji, ilości i cenach towarów lub usług, które są konieczne dla dochodzenia roszczenia przez tegoż uprawnionego. Musi on jednak wykazać wiarygodne okoliczności wskazujące na naruszenie patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji. Kolejne ustępy art. 286² dotyczą natomiast dalszych kwestii związanych możliwością zwrócenia się do sądu o zobowiązanie innego podmiotu do udzielenia określonych informacji. Wypada wobec tego podkreślić, że analizowane przepisy mają być „odpowiednikami” obowiązującego dziś art. 286¹ ust. 1 pkt 2 oraz – w zakresie obowiązku udzielenia informacji – art. 286¹ ust. 3–9 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej. W związku z tym, że art. 286¹ z dniem 27 lutego 2020 r. zostanie znowelizowany (będzie się odnosił wyłącznie do zabezpieczenia dowodów) oraz biorąc pod uwagę fakt, że przepisy dotyczące wezwania do udzielenia informacji dodawane do Kodeksu postępowania cywilnego wejdą w życie dopiero 1 lipca 2020 r., pozostaje stwierdzić, że w okresie 27 lutego – 30 czerwca 2020 r. nie będą obowiązywały żadne przepisy dotyczące wezwania do udzielenia informacji (zobowiązania do udzielenia informacji) w zakresie ochrony prawa własności przemysłowej. W przekonaniu Senatu, skutek taki nie jest zgodny z intencją ustawodawcy. Co więcej, analizując relację

między ustawą z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, ustawą z dnia 16 października 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej, ustawą z dnia 9 stycznia 2020 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, a ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, można dojść do wniosku, że art. 26a ust. 2 pkt 3 i 4 ostatniej z przywołanych ustaw w ogóle nie uwzględnia wspomnianej nowelizacji art. 286¹ ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, która nastąpi 27 lutego 2020 r. Brak korelacji między ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych a ustawą z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, skutkowało będzie poważnymi problemami w zakresie możliwości pobrania opłaty stałej, jak i ustalenia jej wysokości. W tej sytuacji niezbędne staje się zapobieżenie lukom w systemie prawnym i stąd Senat uchwalił **poprawki nr 8 i 18**.

Art. 1 pkt 3–5 noweli w zakresie, w jakim zmieniają lub dodają przepisy określające sprawy, w których w charakterze pełnomocnika może występować rzecznik patentowy, nie są koherentne z postanowieniem art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych. Ten ostatni przepis przesądza bowiem, że zawód rzecznika patentowego polega na świadczeniu pomocy w sprawach własności przemysłowej. Tymczasem formuła zastosowana w ustawie przedłożonej Senatowi, wyrażająca się w powiązaniu uprawnień rzeczników patentowych ze znacznie szerszym pojęciem spraw własności intelektualnej, zakłada, iż rzecznik patentowy może być pełnomocnikiem także w tych sprawach, które nie są sprawami własności przemysłowej w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy o rzecznikach patentowych (tzn. nie dotyczą uzyskiwania, zachowywania, wykonywania czy też dochodzenia praw odnoszących się do przedmiotów własności przemysłowej, w szczególności wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych oraz topografii układów scalonych, jak również znaków towarowych, nazw handlowych i oznaczeń geograficznych, oraz nie dotyczą zwalczania nieuczciwej konkurencji). Zatem mając na względzie fakt, że brzmienie, jakie ustawa nadaje zwłaszcza art. 87 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego (art. 1 pkt 3 lit. a), wychodzi naprzeciw zarówno argumentom zawartym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r. (sygn. akt III CZP 26/17), w której potwierdzono, iż rzecznik patentowy może być pełnomocnikiem procesowym w sprawie, w której występują inne jeszcze kwestie niż wyłącznie te związane z własnością przemysłową, jak i intencjom projektodawcy, który opowiedział się za przyznaniem uprawnienia do reprezentowania stron we wszystkich sprawach własności intelektualnej w równym stopniu adwokatom, radcom prawnym oraz rzecznikom patentowym, należało wprowadzić poprawkę do art. 6 noweli (**poprawka nr 9**).

Zapewni ona nie tylko osiągnięcie przedstawionego już wyżej celu (bez potrzeby korygowania brzmienia art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1 ustawy o rzecznikach patentowych), ale też uzupełni wprowadzane rozwiązania w zakresie będącym przedmiotem regulacji art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych, tj. przepisu, który precyzuje, kiedy rzecznik patentowy może odmówić udzielenia pomocy. Rekomendowana tu poprawka eliminuje z brzmienia przywołanego przepisu wyrazy „w sprawach własności przemysłowej”, wskutek czego nie będzie żadnych wątpliwości, że we wszystkich sprawach własności intelektualnej rzecznik patentowy może odmówić udzielania pomocy lub wypowiedzieć pełnomocnictwo jedynie z ważnych powodów.

Art. 52 ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw jest przepisem przejściowym, mającym za zadanie czasowe utrzymanie w mocy rozporządzenia wydanego na podstawie art. 19 ust. 6 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, w związku z utratą mocy przez dotychczasowy przepis upoważniający. W myśl obowiązującego przepisu przejściowego, dotychczasowe rozporządzenie zachowa moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż do dnia 1 marca 2020 r. Nowela wydłuża ten okres do 1 marca 2021 r. Art. 52 ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw jest merytorycznie związany z art. 1 pkt 11 tej ustawy, czyli przepisem nadającym nowe brzmienie art. 19 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym. Znajdzie on zastosowanie od chwili wejścia w życie art. 1 pkt 11. Ponieważ jednak w za sprawą noweli art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw wejdzie w życie z dniem 1 marca 2021 r., dopiero 1 marca 2021 r. nastąpi zmiana art. 19 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, skutkująca utratą mocy przez rozporządzenie wydane na podstawie ust. 6 tego artykułu. Ponadto dopiero z dniem wejścia w życie art. 1 pkt 11 zarazem będzie mogło wejść w życie nowe rozporządzenie, które zostanie wydane na podstawie art. 19 ust. 11 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, w nowym brzmieniu. Skoro zatem rozporządzenie utraci moc z dniem 1 marca 2021 r., to oczywistym błędem byłoby pozostawienie w systemie prawnym przepisu utrzymującego ten akt w mocy ze skutkiem do tego właśnie dnia. Innymi słowy, przepis art. 52 ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw będzie bezprzedmiotowy. W związku z tym – jako taki – musi zostać usunięty. Służy temu wprowadzenie **poprawki nr 10**.

Art. 15 pkt 2 noweli dokonuje z kolei „punktowej” zmiany w art. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw. Technika nowelizacji zastosowana w art. 15 pkt 2 jest błędna, nie uwzględnia bowiem treści nowelizowanego przepisu zmieniającego. Przepis art. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw nowelizuje ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, dodając do art. 911³ tej ustawy nowy paragraf (§ 2). Co więcej, w art. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw, w poleceniu nowelizacyjnym oraz w dodawanym przepisie, nie użyto wyrazów „o którym mowa”, wskazanych w poleceniu nowelizacyjnym art. 15 pkt 2 rozpatrzonej ustawy, wskutek czego dokonanie zmiany przewidzianej tym przepisem nie będzie możliwe. W ocenie Senatu, intencją ustawodawcy było nadanie nowego brzmienia art. 911³ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, które będzie obowiązywało od dnia wejścia w życie przepisów o prostej spółce akcyjnej. Uwzględniając treść art. 16 pkt 2 noweli oraz mając na względzie technikę zastosowaną w tym przepisie, proponuje się nadanie art. 15 pkt 2 brzmienia zaproponowanego w **poprawce nr 11**.

Art. 15 pkt 6 nowelizuje art. 38 pkt 8a lit. h, który dodany zostanie do ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym. Zastosowana w art. 15 pkt 6 technika nowelizacji również nie jest prawidłowa. Po pierwsze, sugeruje się, że art. 9 pkt 2 dzieli się na litery, a po drugie dokonuje się zmiany „punktowej”, zamiast nadać nowe brzmienie zmienianemu przepisowi (jednostce redakcyjnej albo jej fragmentowi), jak to czynione jest – co do zasady – w przypadku pozostałych zmian dokonywanych rozpatrzoną nowelą. Senat proponuje zatem w tym miejscu korektę znajdującą swój wyraz w **poprawce nr 12**.

W związku z tym, że ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych straci moc z dniem 1 stycznia 2021 r., należy uchylić art. 14 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw, który zmienia tę ustawę. W następstwie przesunięcia terminu wejścia w życie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw jej art. 14 w dniu 1 marca 2021 r. będzie bezprzedmiotowy. W konsekwencji jednak trzeba dodać przepis zmieniający art. 214 ust. 8 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych („nowej”) oraz skorygować przepis o wejściu w życie rozpatrzonej ustawy. Zapewniają to **poprawki nr 13, 16 i 21**.

W związku z tym, że w następstwie ustawy z dnia 11 września 2019 r. o zmianie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz niektórych innych ustaw, z dniem 30 lipca 2020 r. uchylony zostanie art. 68 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, należy zmodyfikować art. 3 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw i wyeliminować ze zmienianego art. 67 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji odesłanie do art. 68 (jako bezprzedmiotowe). Jednocześnie korekty terminów wejścia w życie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw oraz ustawy z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw, a także nałożenie się na zmiany dokonywane tymi ustawami (w odniesieniu do ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji) ustawy z dnia 11 września 2019 r. o zmianie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz niektórych innych ustaw, skutkują koniecznością dokonania zmian w rozpatrzonej ustawie, które „poukładają” w czasie – w sposób zgodny z wolą ustawodawcy – kolejne wersje art. 67 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (**poprawki nr 14, 17 i 22**).

Uchwalenie przez Izbę **poprawki nr 15** wiąże się natomiast z następujący mankamentem noweli. Art. 16 pkt 4 zmienia art. 6 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z art. 23 pkt 1 tej ustawy, art. 6 wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2020 r. Następstwem wejścia w życie przepisu zmieniającego, jest m.in. jego ekspirowanie z systemu prawnego. Zmiana jest aktem konwencjonalnym jednorazowym. Skoro art. 6 wszedł już w życie nie jest możliwe dokonanie jego zmiany – nie można zmienić czegoś czego nie ma, jeżeli zaś znowelizowany przepis merytoryczny wymaga noweli, zmienia się go kolejnym, czyli „nowym” przepisem zmieniającym. Fakt, że art. 6 pkt 1 lit. b w dniu jego wejścia w życie był bezprzedmiotowy (odnosił się do przepisu merytorycznego, który nie wszedł jeszcze w życie) nie zmienia powyższych zasad. Biorąc powyższe pod uwagę, w art. 16 należy skreślić pkt 4.

Wreszcie, **poprawki nr 19 i 20** odnoszą się do przepisów przejściowych. W art. 20 ust. 1 noweli mamy do czynienia z odesłaniem do art. 7 ustawy, a więc przepisu na mocy którego dokonuje się zmian w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Niemniej ta ostatnia ustawa nie była podstawą podejmowania czynności

procesowych (czynności postępowania), do których nawiązuje treść korygowanego art. 20 ust. 1. Nie ulega też wątpliwości, że analizowane odesłanie nie dotyczy w żadnej mierze kwestii właściwości sądu (nade wszystko tego, o którym jest mowa w art. 20 pkt 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, tzn. sądu unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych), jako że do tego zagadnienia odnosi się wprost art. 20 ust. 3 noweli. Dlatego Senat proponuje usunięcie przedmiotowego odesłania do art. 7. Poza tym uchwalając poprawkę nr 20 Izba opowiedziała się za bardziej syntetycznym uregulowaniem problemów intertemporalnych, które miały objęte dyspozycją art. 20 ust. 2 i 3 noweli. W opinii Senatu zakresy przedmiotowe norm prawnych dekodowanych z tych dwóch jednostek redakcyjnych nie byłyby dostatecznie jasne (czy wręcz rozłączne), podczas gdy dla oddania intencji, które stały za wprowadzeniem analizowanych regulacji do ustawy, wystarczające jest przesądzenie, że w sprawach wszczętych i niezakończonych w danej instancji lub przed Sądem Najwyższym do dnia wejścia w życie noweli, nie stosuje się przepisów o postępowaniu odrębnym w sprawach własności intelektualnej. Taką też formułę Senat rekomenduje w swojej poprawce.